



Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2017. gada 25. janvārī¹

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Muitas savienība — Muitas parāda rašanās, pretlikumīgi ievadot preces — “Parādnieka” jēdziens — Juridiskās personas, kas veikusi preču pretlikumīgu ieviešanu, darbinieks — Maldināšanas vai acīmredzamas nolaidības noteikšana

Lieta C-679/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Bādenes–Virtembergas Finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 1. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 17. decembrī, tiesvedībā

Ultra-Brag AG

pret

Hauptzollamt Lörrach.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši M. Vilars [*M. Vilaras*] (referents), J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza

— Eiropas Komisijas vārdā – *L. Grønfeldt* un *M. Wasmeier*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2016. gada 26. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

¹ — * Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.), kas grozīta ar Padomes 2006. gada 20. novembra Regulu (EK) Nr. 1791/2006 (OV 2006, L 363, 1. lpp.), (turpmāk tekstā – “Muitas kodekss”), 202. panta 3. punkta pirmo un otro ievilkumu un 212.a pantu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Ultra-Brag AG*, loģistikas sabiedrību, kura tostarp sniedz pārvadājumu pa Eiropas iekšējiem ūdensceļiem pakalpojumus, un *Hauptzollamt Lörrach* (Lērahas Galvenā muitas pārvalde, Vācija) par muitas parāda, kas radies, pretlikumīgi ievēdot preces Eiropas Savienības muitas teritorijā, samaksu.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Muitas kodekss tika atcelts ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 9. oktobra Regulu (ES) Nr. 952/2013, ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu (OV 2013, L 269, 1. lpp.).
- 4 Muitas kodeksa 38. panta 1. punktā bija noteikts:

“Kopienas muitas teritorijā ievestās preces pavada persona, kas tās nevilcinoties nogādā Kopienā pa muitas dienestu noteiktu maršrutu saskaņā ar šo dienestu norādījumiem, ja tādi ir doti:

- a) muitas iestāžu norādītā muitas iestādē vai jebkurā citā šo dienestu norādītā vai atļautā vietā, vai
[..].”

- 5 Minētā kodeksa 40. pantā bija noteikts:

“Preces, kas nonāk Kopienas muitas teritorijā, muitai uzrāda persona, kas ievēd preces šajā teritorijā, vai attiecīgi tā persona, kura uzņemas atbildību par preču pārvadāšanu pēc ievēšanas, izņemot gadījumos, kad tās pārvadā ar transportlīdzekļiem, kuri tikai šķērso Kopienas muitas teritorijas teritoriālos ūdeņus vai gaisa telpu, šajā teritorijā neapstājoties. Persona, kas uzrāda preces, atsaucas uz kopsavilkuma deklarāciju vai muitas deklarāciju, kas iepriekš iesniegta par precēm.”

- 6 Atbilstoši Muitas kodeksa 185. panta 1. punkta pirmajai daļai:

“Kopienas preces, kas pēc izvešanas no Kopienas muitas teritorijas tiek šajā teritorijā atvestas atpakaļ un laistas brīvā apgrozībā triju gadu laikā, pēc attiecīgās personas lūguma atbrīvojamas no ievēdmuitas nodokļiem.”

- 7 Tā paša kodeksa 202. pantā bija noteikts:

“1. Ievēdmuitas parāds rodas,

- a) pretlikumīgi Kopienas muitas teritorijā ievēdot ar ievēdmuitas nodokli apliekamās preces

[..]

Šajā pantā “pretlikumīga ievēšana” nozīmē jebkādu ievēšanu, pārkāpjot 38.–41. pantu un 177. panta otro ievilkumu.

2. Muitas parāds rodas brīdī, kad preces tiek pretlikumīgi ievēstas.

3. Parādnieki ir:

- jebkura persona, kas pretlikumīgi ievedusi šādas preces,
- jebkura persona, kas piedalījies preču pretlikumīgā ievēšanā un apzinājies, vai kurai būtu bijis jāapzinās, ka šāda ievēšana ir pretlikumīga, un
- ikviena persona, kas ieguvusi vai turējusi attiecīgās preces un apzinājies, vai kurai preču saņemšanas vai iegūšanas brīdī būtu bijis jāapzinās, ka tās ievestas pretlikumīgi.”

8 Muitas kodeksa 212.a pants bija formulēts šādi:

“Ja muitas noteikumi paredz labvēlīga tarifa režīmu precēm to rakstura vai paredzētā galapatēriņa dēļ vai ievadmuitas vai izvedmuitas nodokļu atvieglojumus vai daļēju vai pilnīgu atbrīvošanu no tiem saskaņā ar 21., 82., 145. vai 184. līdz 187. pantu, šādu labvēlīga tarifa režīmu, atvieglojumus vai atbrīvojumus piemēro arī gadījumos, kad muitas parāds ir jāmaksā saskaņā ar 202. līdz 205., 210. vai 211. pantu, ar nosacījumu, ka attiecīgās personas rīcība neietver maldināšanu vai acīmredzamu nolaidību un persona sniedz pierādījumus, ka ir ievēroti pārējie nosacījumi labvēlīga tarifa režīma, atvieglojumu vai atbrīvojumu piemērošanai.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 9 2010. gada 25. maijā *Ultra-Brag* pa iekšējiem ūdensceļiem no Savienības muitas teritorijas uz Birsfeldeni (*Birsfelden*, Šveice) pārvadāja divus transformatorus, kā arī divus spoļu komplektus pa divām spolēm katrā.
- 10 Par lielo kravu pārvadāšanu un eksporta darbībām atbildīgais *Ultra-Brag* darbinieks, kurš tajā pašā 2010. gada 25. maijā bija saņēmis informāciju par to, ka kuģis, kuram nākamajā dienā no Strasbūras (Francija) uz Antverpeni (Beļģija) bija jāved turbīna, ir avarējis, nolēma šo uzdevumu uzdot veikt kuģim, ar ko veda abus transformatorus un spoles, nedz transformatorus, nedz spoles no tā neizkraujot. Šai nolūkā viņš vispirms Šveices muitas iestādēs noskaidroja, kādas formalitātes šim nolūkam ir jāizpilda. Šīs iestādes viņu informēja, ka reeksports uz Savienību tik īsā laikposmā nerada problēmas, taču par to būtu jāinformē Vācijas muitas iestādes. Tā kā sabojājās viņa transportlīdzeklis, šis darbinieks kompetento Vācijas muitas iestādi nepaspēja informēt pirms darba laika beigām.
- 11 Lai ievērotu turbīnas iekraušanai Strasbūrā paredzēto laiku, minētais darbinieks 2010. gada 25. maija vakarā informēja kuģa vadītāju, ka viņam jādodas uz minēto vietu ar transformatoru un spolēm. Šīs preces, šķērsojot robežu, Vācijas muitas iestādēm netika uzrādītas.
- 12 2010. gada 26. maijā darbinieks sazinājās ar Vācijas muitas iestādēm.
- 13 2010. gada 27. maijā kuģis ieradās Bāzeles (Šveice) ostā, lai tur izkrautu transformatoru un spoles, taču turbīna palika uz borta, lai to vestu uz Antverpeni. Tad Vācijas muitas iestādes konstatēja transformatora un abu spoļu esamību uz kuģa.
- 14 Ar 2010. gada 9. augusta lēmumu par ievadmuitas nodokļa uzlikšanu Lērahas Galvenā muitas pārvalde *Ultra-Brag* piemēroja muitas nodokli 122 470,07 euro apmērā, nenorādot nevienu citu parādnieku kā vien šo sabiedrību.

- 15 Pēc tam, kad *Ultra-Brag* sūdzība tika noraidīta, tā vērsās ar prasību *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Bādenes–Virtembergas Finanšu tiesa, Vācija). Tā ir norādījusi, ka ievedmuitas nodoklis nav iekasējams, jo ir bijuši izpildīti priekšnoteikumi atbrīvošanai no nodokļa saskaņā ar Muitas kodeksa 212.a pantu. Tā apgalvo, ka nav pieļāvusi nedz acīmredzamu nolaidību, uzticot muitas formalitāšu kārtošānu pieredzējušam darbiniekam, nedz arī esot pārkāpusi savus uzraudzības pienākumus.
- 16 Iesniedzējtiesa uzskata, ka par muitas parādnieku minētā kodeksa 202. panta 3. punkta pirmā ievilkuma izpratnē var tikt uzskatīts arī darba devējs, ja var uzskatīt, ka viņa rīcība būtībā ir izraisījusi preču pretlikumīgu ieviešanu, ar nosacījumu, ka šī rīcība var tikt pielīdzināta pretlikumīgai ieviešanai, ko veicis viņš pats. Tā norāda, ka jautājums par pamatiem, uz kuriem balstoties būtu jāizskata darba devēja, juridiskas personas, darbības, vēl nav risināts, īpaši attiecībā uz aspektu, vai būtu jāņem vērā tikai juridiskās personas struktūru darbības vai tomēr būtu jāņem vērā arī tās darbinieka darbības, kuru tiešs rezultāts ir pretlikumīgā ieviešana, ciktāl šis darbinieks minētās juridiskās personas ietvaros ir atbildīgs par preču pārvadāšanu.
- 17 Iesniedzējtiesa turklāt vaicā par *Ultra-Brag* dalību pretlikumīgajā preču ieviešanā Muitas kodeksa 202. panta 3. punkta otrā ievilkuma izpratnē, konkrēti, saistībā ar subjektīvo elementu, kas nepieciešams šai normai, kā tas izriet no frāzes “apzinājusies, vai kurai būtu bijis jāapzinās, ka šāda ieviešana ir pretlikumīga”. Tā uzskata, ka, lai novērtētu šī subjektīvā elementa esamību, ir jānosaka, vai uz to ir jāraugās *Ultra-Brag* darbinieka vai tās struktūrvienību aspektā.
- 18 Visbeidzot, iesniedzējtiesa uzskata, ka ir jāpārbauda, vai ir izpildīts nosacījums par acīmredzamas nolaidības neesamību, lai atbilstoši minēta kodeksa 212.a pantam varētu piemērot atbrīvojumu no ievedmuitas nodokļa, un šāds vērtējums ir jāveic attiecībā uz darbinieka, kurš faktiski veica pamatlietā aplūkojamās operācijas, darbību.
- 19 Šādos apstākļos *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Bādenes–Virtembergas Finanšu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību lietā un uzdot Tiesai trīs prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Muitas kodeksa 202. panta 3. punkta pirmais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka juridiskai personai saskaņā ar Muitas kodeksa 202. panta 3. punkta pirmo ievilkumu kā preču ievēdējai rodas muitas parāds, ja preču pretlikumīgo ieviešanu, veicot darbības savas kompetences ietvaros, ir izraisījis tās darbinieks, kurš nav tās likumīgais pārstāvis?

2) Ja uz pirmo jautājumu tiktu atbildēts noliedzoši:

Vai Muitas kodeksa 202. panta 3. punkta otrais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka:

- ir uzskatāms, ka juridiska persona (arī tad) ir piedalījies preču pretlikumīgā ieviešanā, ja šajā ieviešanā savas kompetences ietvaros ir piedalījies tās darbinieks, kurš nav tās likumīgais pārstāvis, un
- juridiskas personas piedalīšanās preču pretlikumīgā ieviešanā, ņemot vērā subjektīvo kritēriju, ka tā “ir apzinājusies vai [tai] būtu bijis jāapzinās, ka šāda ieviešana ir pretlikumīga”, ir vērtējama, ievērojot par šo lietu atbildīgās fiziskās personas rīcību, arī tad, ja tā nav juridiskās personas likumīgais pārstāvis?

3) Ja atbilde uz pirmo vai otro jautājumu ir apstiprinoša:

Vai Muitas kodeksa 212.a pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, izvērtējot, vai attiecīgās personas rīcībā ir konstatējama apzināta maldināšana vai acīmredzama nolaidība, juridiskas personas gadījumā ir jāņem vērā tikai juridiskās personas vai tās struktūrvienību rīcība vai arī tai ir jāuzņemas atbildība par tādas fiziskas personas rīcību, kura ir tās darbinieks un kura ir atbildīga par attiecīgo lietu savu darba uzdevumu ietvaros?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērumi

- 20 Svarīgi uzsvērt, ka saskaņā ar Muitas kodeksa 202. panta 1. punkta a) apakšpunktu muitas parāds rodas arī, precī ievēdot pretlikumīgi. Atbilstoši šai pašai normai preču ievēšana ir uzskatāma par pretlikumīgu, ja šīs preces nav uzrādītas muitā saskaņā ar minētā kodeksa 38.–41. pantu.
- 21 Turklāt šī paša kodeksa 202. panta 3. punkta normu mērķis ir Savienības finanšu interešu aizsardzības nolūkā noteikt tāda muitas maksājuma parādniekus, kurš radies, pretlikumīgi ievēdot preces Savienības teritorijā.
- 22 Šim mērķim šī kodeksa 202. panta 3. punkta trijos ievilkumos ir aprakstīta tādas personas iesaistīšanās, kas jāatzīst par parādnieku tādēļ, ka tā ir piedalījusies preču pretlikumīgā ievēšanā. Tādējādi pirmajā ievilkumā persona, kas ir veikusi pretlikumīgu ievēšanu, proti, persona, kurai parasti būtu jānokārto atmuitošanas procedūras un jāizpilda deklarētāja pienākumi, ir noteikta par parādnieku. Otrajā un trešajā ievilkumā ir minētas personas, kuras, lai arī tām nav jāveic atmuitošanas procedūras atbilstoši minētā kodeksam normām, tomēr ir iesaistītas šajā darbībā pirms pretlikumīgas ievēšanas vai uzreiz pēc tās.
- 23 Uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, tieši ņemot vērā šos apsvērumus.

Par pirmo jautājumu

- 24 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Muitas kodeksa 202. panta 3. punkta pirmais ievilkums ir interpretējams tādējādi, ka juridiska persona, kuras darbinieka, kas nav tās likumiskais pārstāvis, darbību rezultātā ir notikusi preces pretlikumīga ievēšana Savienības muitas teritorijā, ir uzskatāma par šīs rīcības rezultātā radītā muitas maksājuma parādnieci.
- 25 Pirmkārt, no Kodeksa 202. panta 3. punkta formulējuma izriet, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies plaši definēt personas, kas var tikt atzītas par muitas maksājuma parādniecēm gadījumā, kad pretlikumīgi tiek ievestas ar ievēdmuitas nodokli apliekamas preces, un ka tas arī bija iecerējis pilnībā paredzēt nosacījumus, kā nosakāmi muitas maksājuma parādnieki (skat. spriedumus, 2004. gada 23. septembris, *Spedition Ulustrans*, C-414/02, EU:C:2004:551, 25. un 39. punkts; 2005. gada 3. marts, *Papismedov u.c.*, C-195/03, EU:C:2005:131, 38. punkts, kā arī 2011. gada 17. novembris, *Jestel*, C-454/10, EU:C:2011:752, 12. un 13. punkts).
- 26 Tiesa turklāt ir jau nospriedusi, ka minētā kodeksa 202. panta 3. punkta pirmajā ievilkumā ir paredzēta “persona”, kas pretlikumīgi ievēdusi preces, nenorādot sīkāk, vai tā ir fiziska vai juridiska persona. Tādējādi par muitas maksājuma parādnieku var tikt atzīta jebkura “persona” minētā noteikuma izpratnē, tas ir, persona, kas uzskatāma par tādu, kura būtībā ir veikusi preču pretlikumīgu ievēšanu (skat. spriedumus, 2004. gada 23. septembris, *Spedition Ulustrans*, C-414/02, EU:C:2004:551, 26. punkts, kā arī 2005. gada 3. marts, *Papismedov u.c.*, C-195/03, EU:C:2005:131, 39. punkts).
- 27 Šajā gadījumā saskaņā ar lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietverto informāciju preču ievēšanu Savienības teritorijā veica kuģa vadītājs, kurš tās veda uz upes ostu, kura atradās minētajā teritorijā, atbilstoši rīkojumam, ko bija devusi par eksporta darījumiem atbildīgā persona uzņēmumā, kurā tie abi bija nodarbināti. Šis vadītājs ir persona, kurai atbilstoši Muitas kodeksa 40. pantam preces bija jāuzrāda muitā, minot šajā pantā paredzēto kopsavilkuma deklarāciju vai muitas deklarāciju.
- 28 Šādi nerīkodamies, kuģa vadītājs preces pretlikumīgi ievēda Savienības muitas teritorijā, kā rezultātā, pamatojoties uz minētā kodeksa 202. panta 3. punkta pirmo ievilkumu, viņš kļūst par šādi radītā muitas maksājuma parādnieku.

- 29 Turklāt apstāklis, ka darbinieks ir pretlikumīgi ievēdis preces Savienības muitas teritorijā, nav pietiekams, lai izslēgtu, ka fiziskā vai juridiskā persona, kura šo darbinieku nodarbina, nav uzskatāma par pretlikumīgās ievēšanas rezultātā radītā muitas maksājuma parādniecei atbilstoši šī paša kodeksa 202. panta 3. punkta pirmajam ievilkumam.
- 30 Šajā ziņā ir svarīgi norādīt, ka, ja tādā situācijā kā pamatlietā darbinieks veic pretlikumīgu ievēšanu, ievērojot darba devēja dotā uzdevuma robežas un izpildot rīkojumus, ko viņam devis cits darba devēja darbinieks, kuram šajā ziņā ir savi uzdevumi, pirmais darbinieks rīkojas tikai savas kompetences ietvaros un sava darba devēja vārdā un labā.
- 31 Kad preču pretlikumīgu ievēšanu Savienības muitas teritorijā ir veicis darbinieks darba devēja vārdā un labā, tad pēdējais arī ir uzskatāms par personu, kuras darbības ir šīs pretlikumīgās ievēšanas pamatā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2004. gada 23. septembris, *Spedition Ullustrans*, C-414/02, EU:C:2004:551, 29. punkts).
- 32 Līdz ar to tādā situācijā, kāda ir pamatlietā, atbilstoši Muitas kodeksa 202. panta 3. punkta pirmajam ievilkumam darba devējs var tikt uzskatīts par tāda muitas maksājuma parādniecei, kurš radies preču pretlikumīgas ievēšanas rezultātā.
- 33 Turklāt apstāklis, ka nedz darbinieks, kura darbību rezultātā preces tika pretlikumīgi ievestas, nedz arī darbinieks, kuram pirmais ir pakļauts un kura rīkojumus tas pildīja, nav juridiskās personas, kas tos nodarbina, likumīgie pārstāvji, neietekmē šo secinājumu, jo, lai minētā kodeksa 202. panta 3. punkta pirmais ievilkums tiktu piemērots attiecībā pret darbinieka, kura darbību rezultātā notikusi preču pretlikumīga ievēšana, darba devēju, nav nepieciešams neviens cits nosacījums kā vien tas, ka šim darba devējam ir jābūt “personai” minētās normas izpratnē.
- 34 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Muitas kodeksa 202. panta 3. punkta pirmais ievilkums ir interpretējams tādējādi, ka juridiska persona, kuras darbinieka, kas nav tās likumiskais pārstāvis, darbību rezultātā ir notikusi preces pretlikumīga ievēšana Savienības muitas teritorijā, var tikt uzskatīta par šīs ievēšanas rezultātā radītā muitas maksājuma parādniecei, ja šis darbinieks attiecīgo precī ir ievēdis, pildot tam darba devēja uzdoto uzdevumu un rīkojumus, ko tam šai nolūkā devis cits darbinieks, kuram šajā ziņā ir savi pienākumi, un tādējādi tas ir rīkojies savas kompetences ietvaros un sava darba devēja vārdā un labā.
- 35 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par trešo jautājumu

- 36 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Muitas kodeksa 212.a pants ir interpretējams tādējādi, ka, lai attiecībā uz darba devēju, juridisku personu, raksturotu maldināšanu vai acīmredzamu nolaidību šī panta izpratnē, ir jāatsaucas ne tikai uz darba devēju pašu, bet arī tam jāizvirza atbildība par darbībām, ko veikuši šīs juridiskās personas darbinieks vai darbinieki, kuru uzdevums, pildot savus attiecīgos pienākumus, bija ievest attiecīgo precī Savienības muitas teritorijā.
- 37 Saskaņā ar minētā kodeksa 212.a pantu muitas noteikumos paredzētais labvēlīgais tarifa režīms, ievēdmuitas vai izvedmuitas nodokļu atvieglojumi vai daļēja vai pilnīga atbrīvošana no tiem ir piemēro arī gadījumos, kad muitas parāds ir jāmaksā saskaņā ar šī kodeksa 202.–205. pantu, ar nosacījumu, ka attiecīgās personas rīcība neietver maldināšanu vai acīmredzamu nolaidību un persona sniedz pierādījumus, ka ir ievēroti labvēlīgā tarifa režīma, atvieglojumu vai atbrīvojuma “pārējie piemērošanas nosacījumi”.

- 38 Ņemot vērā Muitas kodeksa 212.a panta tekstu, tajā lietotais jēdziens “attiecīgā persona”, ir izprotams tādējādi, ka tas ietver ikvienu fizisku vai juridisku personu, kas uzskatāma par muitas parādnienu minētā kodeksa 202.–205. panta izpratnē, tostarp tādēļ, ka šīs personas rīcības dēļ Savienības muitas teritorijā ir tikušas pretlikumīgi ievestas preces.
- 39 Tādos apstākļos kā pamatlietā, lai izvērtētu maldināšanas vai acīmredzamas nolaidības esamību darba devēja, kas ir juridiska persona, rīcībā, ir jāatsaucas ne vien uz darba devēju pašu, bet arī jāņem vērā tā darbinieka vai darbinieku darbības, kuri, pildot darba devēja uzticētos pienākumus un rīkojoties savas kompetences ietvaros un darba devēja vārdā un labā, ir veikuši preču pretlikumīgu ievēšanu.
- 40 Turklāt ir arī jāatzīmē, ka fakts, ka attiecīgie darbinieki nav juridiskās personas, kas tos nodarbina, struktūrvienības vai likumīgie pārstāvji, neietekmē secinājumu, ka tādos apstākļos, kādi aprakstīti šī sprieduma iepriekšējā punktā, darba devēja, kas ir juridiska persona, veiktas maldināšanas vai acīmredzamas nolaidības esamība ir jāvērtē, ņemot vērā arī šo darbinieku darbības.
- 41 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Muitas kodeksa 212.a pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai izvērtētu maldināšanas vai acīmredzamas nolaidības šī panta izpratnē esamību darba devēja, kas ir juridiska persona, rīcībā, ir jāatsaucas ne vien uz darba devēju pašu, bet arī jāņem vērā tā darbinieka vai darbinieku darbības, kuri, pildot darba devēja uzticētos pienākumus un rīkojoties savas kompetences ietvaros un darba devēja vārdā un labā, ir veikuši preču pretlikumīgu ievēšanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 42 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) **Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kas grozīta ar Padomes 2006. gada 20. novembra Regulu (EK) Nr. 1791/2006, 202. panta 3. punkta pirmais ievilkums ir interpretējams tādējādi, ka juridiska persona, kuras darbinieka, kas nav tās likumiskais pārstāvis, darbību rezultātā ir notikusi preces pretlikumīga ievēšana Savienības muitas teritorijā, var tikt uzskatīta par šīs ievēšanas rezultātā radītā muitas maksājuma parādnienu, ja šis darbinieks attiecīgo precī ir ievēdis, pildot tam darba devēja uzdoto uzdevumu un rīkojumus, ko tam šai nolūkā devis cits darbinieks, kuram šajā ziņā ir savi pienākumi, un tādējādi tas ir rīkojies savu pilnvaru ietvaros un sava darba devēja vārdā un labā;**
- 2) **Regulas Nr. 2913/92, kas grozīta ar Regulu Nr. 1791/2006, 212.a pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai izvērtētu maldināšanas vai acīmredzamas nolaidības šī panta izpratnē esamību darba devēja, kas ir juridiska persona, rīcībā, ir jāatsaucas ne vien uz darba devēju pašu, bet arī jāņem vērā tā darbinieka vai darbinieku darbības, kuri, pildot darba devēja uzticētos pienākumus un rīkojoties savas kompetences ietvaros un darba devēja vārdā un labā, ir veikuši preču pretlikumīgu ievēšanu.**

[Paraksti]